

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Alza.cz a.s.**
sídlem Jankovcova 1522/53, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Steinwichtem
sídlem Hlavní 2725/153, 141 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018 č. j. ČOI
30606/18/O100/4000/18/Ad/Št, ve věci pokuty za správní delikt

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého, České obchodní inspekce ze dne 2. 2. 2018, č. j. 12 R-40/18/Vác/INF, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení ust. § 1 odst. 1 písm. c) zákona č. 223/2016 Sb., o prodejně době v maloobchodě, v platném znění (dále jen „zákon o prodejně době“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že ve své provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², prodala zboží ve státní svátek dne 8. 5. 2017.
2. V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť skutkový stav zjištěný prvostupňovým správním orgánem při kontrole dne 8. 5. 2017 v provozovně žalobkyně neodpovídá skutečnosti. Skutkový stav byl zaznamenán na úřední záznam z téhož dne č. 401705080557311 v rozporu se skutečností s tím, že obsluha v provozovně sdělila že „...prodej za hotové nelze uskutečnit, a to z důvodu státního svátku“, ačkoliv slovní spojení „za hotové“ obsluha provozovny neužila. V rozporu se skutečností bylo podle žalobkyně také zaznamenáno sdělení obsluhy, že „lze uskutečnit pouze internetové objednávky na požadované zboží a na základě této internetové objednávky lze objednané zboží okamžitě vydat“. Sdělení o okamžitém vydání zboží na základě internetové objednávky nebylo vyřčeno. Kontrolní skupina správního orgánu I. stupně opravu chybných částí úředního záznamu neprovedla, ač o to byla požádána zástupcem provozovny žalobkyně, kteý byl kontrole přítomen. Ten pak z uvedeného důvodu odmítl úřední záznam podepsat. Následná stížnost žalobkyně nebyla shledána důvodnou. Dále žalobkyně namítla, že v den kontroly nebyla zjištěna výměra podlahové plochy, ani prodejní plochy provozovny, když část celkové podlahové plochy provozovny byla přeměřena teprve později a správními orgány obou stupňů byla nesprávně považována za prodejní plochu. Námitky žalobkyně proti dodatku k protokolu o kontrole byly rovněž zamítnuty.
 - 2) Napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku chybného výkladu zákona o prodejně době, resp. chybné interpretace spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“. Správní orgány obou stupňů zastávají chybný názor, že pojmu „výdej zboží“ odpovídá pojem „prodej zboží“, a proto dovodily, že výdej zboží je na základě zákona o prodejně době ve vymezených dnech zakázán. Žalovaná nesprávně označuje výdejny internetových obchodů za prodejny. V případě internetových obchodů však podle žalobkyně lze pod pojem „prodej“ podřadit pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv veškeré jednání s tím spojené, včetně výdeje zboží. Podle žalobkyně se zákon o prodejně době nemůže vztahovat na internetové obchody a jejich výdejny, neboť pod pojem „prodej“ nelze podřadit pouhý výdej zboží kupujícímu. Výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Kupní smlouva je uzavírána distančním způsobem po síti Internet mimo kamenné provozovny žalobkyně. Výdej zboží lze uskutečnit více způsoby, např. kurýrem zásilkové služby, výdejem zboží na poště, prostřednictvím AlzaBoxu žalobkyně, v maloobchodní prodejně s plochou menší než 200 m² či na jiném místě, které je vyňato ze zákazu prodeje ve smyslu ust. § 1 odst. 3 zákona o prodejně době. Žalobkyně má za to, že výklad, který považuje výdejní místa internetových obchodů za prodejny, by vyloučil

aplikaci úpravy distančních smluv a souvisejících ochranných ustanovení na internetové obchody a detailněji uvádí odlišnosti internetového prodeje zboží od off-line maloobchodního prodeje zboží. V provozovnách žalobkyně je sice zboží také vystaveno, ale možnost jeho přímého zakoupení (bez předchozího uzavření kupní smlouvy distančním způsobem) je výjimkou. Místo pro přímý prodej zboží v provozovně žalobkyně pak zaujímá prostor o výměře 23,9 m², a proto na něj dopadá výjimka podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době. Žalobkyně dále namítla nesprávnou interpretaci zákona o prodejní době žalovanou, pokud užívá teleologické metody výkladu, neboť argumentovat úmyslem zákonodárce lze teprve v okamžiku, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují. Žalobkyně trvá na tom, že na předmětné provozovně došlo toliko k výdeji zboží a za místo prodeje je nutno považovat místo uzavření kupní smlouvy. Pojem „prodej“ ve smyslu ust. § 1 odst. 1 zákona o prodejní době musí být vykládán tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně.

- 3) Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné také s ohledem na protiústavnost interpretace pojmu „prodejní plocha“ ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 odst. 1, 3 písm. a) zákona o prodejní době. Žalovaná vycházela z definice prodejní plochy dle nařízení Komise Evropské unie (dále jen „EU“) č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009 (dále jen „Nařízení“), jímž je prodejní plocha definována jako *„odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavené zboží, tj. celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady a plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.“* Aplikaci Nařízení žalobkyně považuje za užití analogie ve svůj neprospěch, což je ve správním trestání nepřípustné, neboť v jejím důsledku dochází k porušení zásady správního trestání *nullum crimen sine lege stricta*. Definice prodejní plochy, kterou žalovaná použila, nezohledňuje, zda na dané ploše dochází k přímému prodeji zboží či nikoliv. Jediným ústavně konformním výkladem pojmu „prodejní plocha“ je restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalovaná provedla výpočet celkové podlahové plochy provozovny žalobkyně, nikoliv prodejní plochy. Většina plochy provozovny však slouží k předvádění výrobků, příjmu a vyřizování reklamací zákazníků internetového obchodu a jako výdejna zboží.
- 4) Uložená pokuta je zjevně nepřiměřená, neboť žalobkyně neporušila ani neohrozila žádný relevantní chráněný právní zájem. Uložení pokuty ve výši 200 000 Kč za porušení zákona o prodejní době o 2%, když podle žalované činí prodejní plocha provozovny žalobkyně 204,3 m², považuje žalobkyně za zcela zjevně nepřiměřené. Jakákoliv sankce by měla být uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, neboť veřejnost se k zákonu o prodejní době staví negativně, k čemuž žalobkyně uvedla příklady komentářů z internetových diskuzí. Výše uložené pokuty je podle žalobkyně v rozporu s rozhodovací praxí žalované ve skutkově obdobných případech, kdy žalovaná uložila pokuty v rozpětí 10 000 – 20 000 Kč.

3. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že v úředním záznamu a protokolu a kontrole jsou sice zaznamenána neprůkazná tvrzení, nejde však o sporná vyjádření, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zákon o prodejní době na žalobkyni dopadá jako na podnikatele s živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „Velkoobchod a maloobchod“. Zákonodárce v zákoně o prodejní době jednoznačně stanovil, že není určující, zda podnikatel vykonává činnost prostřednictvím kamenných provozoven nebo internetových obchodů a nic na tom nemění ani distanční způsob uzavírání kupních smluv. Žalovaná zdůraznila, že je zapotřebí rozlišovat pojem „okamžik uzavření kupní smlouvy“ a pojem „prodej“. Prodej je pojem širší. Omezení prodejní doby o vybraných státních svátcích na základě zákona o prodejní době dopadá na všechny fáze prodeje zboží, tj. na výběr, uzavření kupní smlouvy, zaplacení kupní ceny a převzetí výrobku, a to za předpokladu, že daná fáze probíhá v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m². Na provoz internetových stránek či dovoz zboží kurýrem uvedený zákaz proto dopadat nebude. K námitce nezákonného výkladu pojmu „prodejní plocha“ žalovaná uvedla, že pokud není pojem upraven v českém právním řádu, je třeba analogicky vycházet z definice obsažené v evropské právní úpravě. Výklad pojmu nesměřuje v neprospěch žalobkyně, ani v neprospěch jiných maloobchodních či velkoobchodních podnikatelů. Definice v Nařízení naopak jasně a výstižně stanoví prostory provozovny, jež se započítávají do prodejní plochy, a proto poskytuje podnikatelům i dozorovým orgánům jednoznačné vodítko. Výši pokuty žalovaná považuje za řádně odůvodněnou a přiměřenou. Poukázala na okolnost, že roční obrat žalobkyně v roce 2017 činil téměř 21 miliard Kč bez DPH, přičemž z konstantní judikatury soudů vyplývá, že uložená pokuta musí být v majetkové sféře pachatele deliktu znatelná. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
4. Žalobkyně v replice doručené krajskému soudu dne 12. 9. 2018 setrvala na své žalobní argumentaci.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb, soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že v den státního svátku 8. 5. 2017 proběhla v provozovně žalobkyně na adrese Novinářská 6 v Ostravě kontrola dodržování zákazu prodeje o státním svátku dle zákona o prodejní době. Na základě internetové objednávky, která byla téhož dne provedena inspektory prvostupňového správního orgánu v provozovně žalobkyně na výpočetní technice k tomu určené, bylo zboží v provozovně žalobkyně po zaplacení okamžitě vydáno. Úřední záznam o kontrolním zjištění odmítl pověřený zaměstnanec žalobkyně podepsat s odůvodněním, že záznam obsahuje nepravdivé, minimálně zkreslující skutečnosti. Součástí kontrolního zjištění je i účetní doklad k zakoupenému zboží, na němž je patrný den i čas prodeje, 8. 5. 2017 v 17:00 hod. Výzvou ze dne 12. 6. 2017 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k doložení skutečné velikosti prodejní plochy v označené provozovně. Žalobkyně reagovala zasláním dokumentu s půdorysem provozovny, na němž barevně vyznačila prodejní plochu provozovny, s tím, že její výměra činí 32,9 m². Součástí správního spisu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 7. 2017 č. j. ČOI94197/17/4000, jímž bylo rozhodnuto, že stížnost žalobkyně proti postupu inspektorů při kontrole je nedůvodná. Dne 4. 8. 2017 inspektoři správního orgánu I. stupně zjistili, že žalobkyně má

v Obchodním centru Futurum pronajaty prostory o celkové výměře 1 173 m² a že tyto prostory představují nejen prodejní prostory, ale i sklady a zázemí. Dne 21. 8. 2017 inspektoři správního orgánu I. stupně provedli přeměření prodejní plochy provozovny digitálním laserovým měřičem vzdálenosti BOSCH, typ DLE40, kterým zjistili, že výměra prodejní plochy činí 204,3 m². Součástí správního spisu je plánec provozovny, podle kterého převážná část plochy provozovny sestává z prostoru, v němž jsou umístěny jednotlivé pulty s počítači, přes něž si lze objednat zboží a které jsou volně přístupné zákazníkům žalobkyně. Výsledky měření plochy byly zakresleny do nákresu půdorysu provozovny, který je přílohou úředního záznamu ze dne 21. 8. 2017 č. 401708210557301. Uvedená zjištění jsou obsahem dodatku k protokolu o kontrole správního orgánu I. stupně ze dne 18. 9. 2017 č. 4017091855731. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 2. 2018 č. j. 12 R-40/18/Vác/Inf, sp. zn. ČOI 64411/17/4000 uznal žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti tím, že v postavení provozovatele prodeje dne 8. 5. 2017 v provozovně na adrese Novinářská 3178/6a, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava porušila zákaz prodeje v maloobchodě podle § 1 odst. 1 písm. c) zákona o prodejní době, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu (od 1. 7. 2017 přestupku) ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. Za spáchání uvedeného byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované.

7. Podle ust. § 1 odst. 1 písm. c) zákona o prodejní době je na státní svátek Den vítězství, tj. 8. května, zakázán prodej v maloobchodě a velkoobchodě.
8. Podle ust. § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době se omezení prodejní doby uvedené v odst. 1 a 2 nepoužije na provozování prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m².
9. Podle nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 295/2008, pokud jde o definice ukazatelů, technický formát pro předávání údajů, požadavky na dvojí oznamování pro NACE Rev 1. 1 a NACE Rev. 2 a odchylky, které lze udělit pro strukturální statistiku podniků („Nařízení“), se prodejní plochou rozumí odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.
10. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o prodejní době se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje prodej v maloobchodě nebo velkoobchodě, anebo prodej nebo výkup v provozovně uvedené v § 2 v době, kdy je jejich provozování zakázáno podle § 1 a 2 zákona o prodejní době.
11. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona o prodejní době lze za přestupek podle odst. 1 uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč.
12. S ohledem na námitku žalobkyně ohledně nevhodnosti legislativního zakotvení zákazu prodeje ve vymezených dnech a zpochybnění jeho ústavnosti krajský soud ještě před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje za vhodné poukázat na skutečnost, že posouzením souladu jednotlivých ustanovení zákona o prodejní době s ústavním pořádkem České republiky se zabýval Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 26. 2. 2019 sp. zn. Pl. ÚS

37/16, jímž zamítl návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Ústavní soud v označeném nálezu dospěl k závěru, že zákonná úprava není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, neboť rozhodnutí o tom, které svátky a dny pracovního klidu a kolik těchto dní je zapotřebí podpořit zákazem určitých pracovních činností, je věcí legislativního uvážení. Ústavní soud mj. zdůraznil, že regulace prodeje či určité výroby ve dnech pracovního klidu je v našich kulturních podmínkách tradicí více než jedno století a obdobná omezení se vyskytují i v zahraničních právních úpravách.

13. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně vyjádřenou v žalobním bodě 2) spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku chybného výkladu zákona o prodejní době, resp. chybné interpretaci spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“ ve vztahu k internetovým obchodům. Žalobkyně v první řadě namítala nesprávnost názoru žalované, podle něhož pojmu „výdej zboží“ odpovídá pojem „prodej zboží“, v jehož důsledku je výdej zboží na základě zákona o prodejní době taktéž zakázán. Soud podotýká, že si žalobkyně částečně protiřečí, neboť současně uvádí, že výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Z žalobního tvrzení je zřejmé, že žalobkyně rozlišuje jednotlivé fáze prodeje, a proto pojem „prodej“ ve smyslu zákona o prodejní době nahrazuje pojmem „přímý prodej“ a považuje za něj okamžik uzavření kupní smlouvy. Soud je shodně s žalovanou toho názoru, že okamžik uzavření smlouvy (tj. kupní smlouvy jako konkrétního smluvního typu) nelze směřovat s pojmem prodeje, který má nepochybně širší význam. S uzavřením kupní smlouvy je spojen vznik právního titulu, na jehož základě smluvním stranám vznikají vzájemná práva a povinnosti. Pojem „prodej“ však zahrnuje vícero činností spojených s převodem vlastnického práva k věcem, je obvyklý pro hospodářskou aktivitu smluvních stran (typicky podnikatele) a zahrnuje i další práva a povinnosti s převodem vlastnického práva související. Pojem „prodej“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době proto nelze vykládat tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně, jak navrhuje žalobkyně. Takový výklad nemá oporu v ust. § 1745 ani § 2079 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „OZ“) a je v rozporu se společenskou praxí. Výklad zastávaný žalobkyní je rozporuplný také proto, že sice rozeznává různé fáze prodeje, avšak pod pojmem prodej jako zákonným znakem objektivní stránky skutkové podstaty deliktu podle zákona o prodejní době chápe pouze jednu z jeho fází – uzavírání kupní smlouvy, zatímco jiné vylučuje.
14. Zakazuje-li však ust. § 1 odst. 1 zákona o prodejní době prodej v maloobchodě, dopadá zákaz prodeje nejen na činnosti spočívající v uzavření kupní smlouvy, nýbrž i na související podnikatelské činnosti, k nimž při prodeji dochází, tj. na zaplacení kupní ceny a převzetí (výdej) zboží. Za místo prodeje přitom nelze považovat pouze místo uzavření kupní smlouvy, jak uvádí žalobkyně, neboť v takovém případě by došlo ke směřování pojmu „prodej“ s přijetím nabídky ve smyslu § 1745 OZ. Okamžikem akceptace nabídky totiž prodej nekončí, neboť zákazník musí, chce-li zboží získat, zaplatit kupní cenu a zboží převzít, a prodávající musí umožnit zákazníkovi nabýt vlastnické právo a zboží vydat. Okolnost, že v řadě případů dochází k uzavření kupní smlouvy on-line, na výkladu obsahu pojmu „prodej“ nic nemění. Zákaz prodeje ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době se vztahuje na prodej v maloobchodě a velkoobchodě bez ohledu na to, zda dochází k uzavření smlouvy mezi kupujícím a prodávajícím on-line nebo off-line, resp. bez ohledu

na to, jakým způsobem je podnikatelská činnost vykonávána. Uplatnění zásad *in dubio pro libertate* či *in dubio pro mitius* není na místě, neboť tyto dopadají na situaci, v níž vedle sebe existují dva srovnatelné právní výklady určitého ustanovení, přičemž orgán veřejné moci musí volit právní výklad pro jednotlivce příznivější. V projednávané věci však není podle názoru soudu pochybnost, zda pod pojem „prodej“ zařadit i jiná jednání subjektů práva než přijetí nabídky a uzavření kupní smlouvy.

15. Uvedenou argumentaci považuje krajský soud za vhodné doplnit důrazem na úmysl zákonodárce vyplývající z důvodové zprávy k zákonu o prodejní době, kterou zmiňuje ve svých úvahách o legitimitě cíle této zákonné úpravy také Ústavní soud v již shora zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 37/16 (např. bod 37. nálezu). Soud nesdílí názor žalobkyně, že argumentace úmyslem zákonodárce je možná až tehdy, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují. Krajský soud má naopak za to, že smysl zákonné úpravy je nutno mít na zřeteli, kdykoliv k aplikaci právní normy dochází. Podle důvodové zprávy je cílem zákona upravit prodejní dobu v maloobchodě a velkoobchodě tak, aby byl stanoven obecný zákaz prodejní doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejní doby na Štědrý den. Sociální dopady zákona mají být příznivé, neboť lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade zvýšený důraz i Evropská unie, neboť pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života. Smyslem zákonného omezení prodeje je rovněž ochrana základního práva zaměstnanců na uspokojivé pracovní podmínky zaručeného v čl. 28 Listiny práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na ochranu rodinného života zaručeného čl. 32 odst. 1 Listiny. Ústavní soud v označeném nálezu (bod 38.) dále uvedl: *„Obecně lze konstatovat, že výčet svátků (nejen obsažených v napadeném zákoně) je součástí české kulturní a duchovní tradice. Je proto legitimním cílem zákona umožnit zaměstnancům v pracovním poměru si tyto svátky v klidu připomenout a oslavit. Stejně tak je legitimní připomenout i všem ostatním, že je vhodné se v některé dny vyhnout nákupnímu shonu a věnovat se jiným činnostem s více duchovním zaměřením, ať již v kruhu rodinném, nebo ve společnosti těch, kteří sdílejí stejné hodnoty... Nelze rovněž přehlédnout, že dosud bylo zcela v dispozici podnikatele (zaměstnavatele), zda prožije svátky se svojí rodinou, zatímco jeho zaměstnanec byl v tomto ohledu výrazně omezen přáními a potřebami podnikatele (zaměstnavatele). Napadený zákon proto podporuje rovněž ideu rovnosti a příslušnosti k celku. Krajský soud uzavírá, že ve smyslu uvedeného není možné rozlišovat mezi jednotlivými fázemi prodeje, jak činí žalobkyně, když ze zákonného cíle, který je uvedenou právní úpravou sledován, logicky vyplývá, že zahrnuje zákaz prodeje ve všech jeho fázích, jinak by se přijatá právní úprava mýjela svým účinkem. Na základě uvedené argumentace shledal krajský soud druhý žalobní bod nedůvodným.*
16. Další žalobní tvrzení se dotýká nesprávné interpretace pojmu „prodejní plocha“ žalovanou (žalobní bod 3). S tímto tvrzením souvisí také námitka proti výpočtu prodejní plochy žalovanou, když žalobkyně má za to, že byl proveden výpočet celkové podlahové plochy její provozovny a nikoliv prodejní plochy (část žalobního bodu 1). Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobkyně předložila ve správním řízení listinu s půdorysem provozovny, na němž barevně vyznačila prodejní plochu, která podle ní činí 32,9 m². Následným přeměřením provozovny pracovníky správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že výměra prodejní plochy činí 204,3 m². Součástí správního spisu je plánec provozovny, podle něhož na převážné části plochy jsou umístěny jednotlivé pulty s počítači, přes něž lze objednat zboží, které lze následně v provozovně i vydat. Do tohoto

prostoru s výpočetní technikou žalobkyně mají zákazníci volný přístup. Logicky lze usuzovat, že výpočetní technika je v předmětné provozovně žalobkyně umístěna právě za účelem internetových objednávek zboží, nikoliv za účelem jiným. Proto by bylo nedůvodné vyjmout tuto plochu z posouzení rozhodné výměry a za prodejní plochu považovat jen část plochy o výměře 32, 9 m² s vystaveným zbožím, jak činí žalobkyně.

17. Ani námitku, že k vyměření prodejní plochy pracovníky správního orgánu I. stupně nedošlo při samotné kontrole, ale až později, neshledal soud opodstatněnou. Výměra prodejní plochy je údajem v tomto případě konstantním, který v průběhu správního řízení nedoznal žádných změn, a proto doplnění důkazu přesným vyměřením až v průběhu správního řízení nezakládá vadu řízení.
18. Krajský soud má za to, že žalovaná použila pro posouzení věci zcela správně definici prodejní plochy uvedenou v Nařízení, tj. přímo použitelném předpisu EU, když český právní řád takovou definici neobsahuje. Podle žalobkyně, která považuje aplikaci Nařízení za užití analogie ve svůj neprospěch, je jediným ústavně konformním výkladem pojmu „prodejní plocha“ restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalobkyně však tento svůj názor nijak neodůvodňuje, neuvádí žádnou právní normu či judikaturu, z níž by vycházela. Naopak postup žalované lze podpořit již výše zmíněným účelem, který sleduje zákon o prodejní době a který z důvodů již shora rozvedených dopadá na prodej ve všech jeho fázích, čemuž logicky musí odpovídat i vnímání prodejní plochy, která také musí zahrnovat realizaci všech fází prodeje. Definice uvedená v Nařízení pak považuje za prodejní plochu pouze takovou část provozovny, která je volně přístupná zákazníkům za účelem prodeje zboží, což podle názoru soudu plně odpovídá možnosti a potřebě realizace všech fází prodeje. Z nákresu provozovny založeném ve správním spise je patrné, kam mají zákazníci volný přístup a kde jsou rozmístěny pulty s počítači k objednávání zboží. Žalovaná tedy při výpočtu prodejní plochy zohlednila, zda na dané ploše provozovny žalobkyně dochází k prodeji či nikoliv. K vhodnosti kritéria pro rozlišení zákonem dotčených prodejen, jímž je prodejní plocha přesahující výměru 200 m², se vyjádřil i Ústavní soud v již zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 37/16, když poukázal na okolnost, že uvedené kritérium je snadno ověřitelné a poskytuje možnost efektivního rozlišení, když na rozdíl od jiných kritérií (např. počet zaměstnanců či obrát) je pevné.
19. Shora uvedenou právní argumentaci má krajský soud za vypořádaný žalobní bod 3) a částečně žalobní bod 1) v části týkající se zjištěné výměry podlahové plochy.
20. V žalobním bodě 1) žalobkyně dále namítla, že skutkový stav zjištěný inspektory správního orgánu I. stupně při kontrole dne 8. 5. 2017 neodpovídá skutečnosti. Žalobkyně rozporovala především text protokolu o kontrole, který podle ní neodpovídá skutečnosti. Dále uvedla, že jejím důvodným námitkám k obsahu protokolu nebylo vyhověno. Krajský soud má obsahem správního spisu za prokázané, že v provozovně žalobkyně dne 8. 5. 2017 skutečně k prodeji zboží došlo, o čemž svědčí účetní doklad, z něhož je zřejmé, že žalobkyně umožnila daného dne ve své provozovně zboží objednat, zaplatit a převzít. Tuto skutečnost žalobkyně v průběhu správního řízení ani v podané žalobě nerozporovala. Krajský soud tudíž námitky žalobkyně proti obsahu kontrolního protokolu považuje za zcela irelevantní, když má za to, že ani případná změna protokolace dle požadavků žalobkyně by nemohla nic změnit na rozhodných skutkových zjištěních, z nichž vyplývá,

že v provozovně žalobkyně bylo možné uskutečnit ve státní svátek prodej zboží a že k tomuto prodeji také došlo. Ani v této části proto neshledal 1.) žalobní bod důvodným.

21. Krajský soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod, v němž žalobkyně namítla nepřiměřenost uložené pokuty za protiprávní jednání. Odůvodněním výše pokuty se podrobně zabýval již správní orgán I. stupně (str. 9 – 11 prvostupňového rozhodnutí). Vypořádal zde předně námitku žalobkyně ohledně legitimního očekávání, v níž poukázala na obdobné příklady porušení zákona o prodejní době, kdy správní orgán I. stupně uložil právníkům osobám pokuty ve výši 10 000 – 20 000 Kč. Správní orgán I. stupně argumentoval tím, že přihlížel ke všem kritériím, k nimž byl povinnen přihlédnout, ale také posuzoval individuální poměry žalobkyně s přihlédnutím k tomu, že praxí nemohou vznikat nedůvodné rozdíly. Dále zdůraznil, že v případě žalobkyně se jednalo o opakované porušení zákona o prodejní době, když za obdobné jednání (3 případy) jí už byla pravomocně uložena pokuta. Dále správní orgán I. stupně poukázal na to, že nebyl naplněn hlavní cíl zákona, a to umožnit sladění pracovního a rodinného života zaměstnancům žalobkyně, když tito museli být přítomni na pracovišti a rodinného života se nemohli účastnit. Žalovaná pak na základě odvolací námítky, kdy žalobkyně ve vztahu k namítané výši pokuty poukázala opětovně na praxi prvostupňového správního orgánu, který jiným subjektům v obdobném řízení uložil pokuty ve výši 10 000 nebo 20 000 Kč, doplnila argumentaci odkazem na rozhodnutí ze dne 14. 12. 2017 č. j. ČOI 122673/17/O100/1000/17/Ad/Št, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 230 000 Kč za stejné porušení zákona o prodejní době spočívající v porušení zákazu prodeje o státních svátcích dne 28. 10. 2016 (provozovna v Praze a Plzni) a dne 26. 12. 2016 (provozovna v Plzni). Ačkoliv pokuta v tomto případě nebyla ještě ke dni protiprávního jednání žalobkyně posuzovaného v této věci (dne 8. 5. 2017) pravomocně uložena, byly žalobkyni již několik měsíců známy výsledky kontrolních zjištění, takže měla dostatečný prostor pro změnu svého podnikatelského chování. Dále žalovaná poukázala na základní kapitál žalobkyně ve výši 2 000 000 Kč a na soudní judikaturu (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 560/2005), podle níž musí být uložena pokuta znatelná v majetkové sféře delikventa tak, aby pociťoval negativní ekonomické důsledky.
22. Krajský soud s přihlédnutím k tomu, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba co do důvodů pohlížet jako na jeden celek, má za to, že argumentace správních orgánů obou stupňů ohledně výše uložené pokuty plně ob stojí. Žalobkyně je obchodní společností s ročním obrátem pohybujícím se v řádu miliard a peněžitá sankce jí byla vyměřena v dolní části zákonné výměry, jejíž maximální výše může činit až 1 000 000 Kč. Také soud shodně se správními orgány obou stupňů zdůrazňuje, že citelnost pokuty je jejím zamýšleným účinkem, neboť jen tak může plnit funkci preventivní a represivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541). Argumentace žalobkyně tím, že prodejní plocha provozovny, v níž došlo k porušení zákona o prodejní době, přesahuje zákonnou hranici 200 m² jen o 4,3 m², což představuje 2 %, považuje krajský soud za zcela nepřijatelnou a průměr s překročením rychlosti v dopravním provozu za nepřipadný. Taková úvaha je v přímém rozporu se smyslem zákonné úpravy (blíže viz odst. 15. tohoto rozsudku). Také názor žalobkyně, že jejím postupem nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem, je zcela mylný. V této souvislosti krajský soud opětovně odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu o prodejní době a nález ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 37/16,

který jej vyložil z několika úhlů pohledu (srov. zejména bod 37. a 38. nálezu). Argument žalobkyně odkazující na negativní postoj veřejnosti pak považuje krajský soud za irelevantní. Zákon o prodejní době byl přijat ústavně konformním způsobem, přičemž byl současně ze strany Ústavního soudu podroben testu racionality. Veřejné mínění je atributem, kterým se soudce v zájmu nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce nesmí při výkonu své funkce nechat ovlivnit (srov. ust. § 80 odst. 2 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění).

23. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě 20. 2. 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu